

[Freddy Madsen]

at vi importerer for meget fra udlandet, til at fortælle de 170.000 arbejdssøgende, at de ikke kan få arbejde, har i virkeligheden overlevet sig selv.

Det haster med en kursændring. Noget af det slående ved den nye vismandsrapport er netop, at dens beregninger viser de dystre konsekvenser af at fortsætte den nuværende linje i den økonomiske politik. 160.000 arbejdsløse i 1980. Det er det, der er perspektivet, hvis den nuværende økonomiske politik videreføres. Det anser vi for at være helt uacceptabelt.

Nu har de borgerlige partier taget et andet udgangspunkt i debatten og indledt med en skræmmekampagne mod det store statslige underskud, som fremlægges i forslaget. Disse partier lider dog af begrebsforvirring og manglende proportionssans, de lægger nemlig vægt på det særlige begreb, som for første gang indgår i finanslovdebatten, det, man kalder for bruttokasseunderskuddet. Denne størrelse er vokset fra 20,2 til 33,2 mia kr., og de borgerlige partier påstår, at det vil medføre alskens ulykker, men man skal jo tage i betragtning, at underskuddet på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet kun er steget med 2,4 mia kr., og det er næppe mere, end de samlede offentlige udgifter er steget med til de arbejdsløse. Det skal også i den forbindelse bemærkes, at arbejdsløshedsunderstøttelsen udgør – selv om det er lavt vurderet – 8,5 pct. af de samlede udgifter.

Hvis man endelig skal kritisere den finansielle side af finanslovsforslaget, må der snarere lægges vægt på, at den store lånoptagelse i indlandet er med til at presse vort renteniveau op imod europarekorden. Det rammer både boligbyggeri, huslejer, beskæftigelse og andre sider.

Når det overhovedet kan lade sig gøre at sælge 25,4 mia kr. i statsobligationer og gældsbeviser, og når det kan lade sig gøre, at virksomhedernes profitter samtidig stiger med over 60 pct. fra 1975 til 1976, så må der være rigeligt med kapital hos kapitalejerne. De private har kapitalen, men problemet er, at de ikke investerer denne kapital i øget beskæftigelse. DKP har fremsat forslag om en kraftig profitbeskatning, og derefter skulle det offentlige investere provenuet i en fornuftig beskæftigelse. Det er helt tåbeligt at lempe aktionærernes skat og kun udvide antallet af beskæftigede i staten med 400 mand,

når kapitalen svømmer i penge og vi nærmer os de 200.000 arbejdsløse.

Hr. Brusvang roste finanslovsforslaget som godt håndværk, og teknisk set kan det vel være berettiget, selv om det utvivlsomt har sine skønhedsfejl, men denne rosen det gode håndværk gælder ikke, når det drejer sig om de politiske intentioner eller om det, som finansministeren har sagt om det. Jeg vil også godt her gå ind i en enkelt side af sagen, der viser noget om det.

Finansministeren har noteret, at undersøgelser har vist en stor tilgang til arbejdsmarkedet for 1975–76, ikke mindst, siger han, på grund af gifte kvinder. Det er jo lidt i retning af det, de borgerlige har sagt om, at de gifte kvinder kommer ud på arbejdsmarkedet, fordi de nu har chance for at få understøttelse. Jeg ved ikke, om det er det, der ligger til grund for finansministerens betragtninger; men han har i hvert fald brugt det til at undskylde, at beskæftigelsespolitikken ikke var slået igennem på ledighedstallene. Det synes jeg godt vi vil gå nærmere ind på. Den undskyldning er nemlig ikke meget værd og slet ikke med hensyn til de gifte kvinder.

Ifølge beskæftigelsesundersøgelserne kom der 15.000 flere kvinder til arbejdsstyrken fra 1975 til 1976, men det er langt færre end årsgennemsnittet fra f. eks. 1965 til 1970, så det burde ikke kunne overraske ministeren. Hovedindholdet i denne sag er, at det tilsyneladende er rigtigt, at der netop fra 1975 til 1976 var en ret stor samlet tilgang til arbejdsmarkedet, men at de nuværende tal og skøn for de nærmeste år viser en tilgang, som ligger helt på linje med den, vi har haft de sidste tyve år. Den årlige tilgang til arbejdsmarkedet, som vismændene regner med frem til 1981, ligger således under den årlige tilgang, som vi har haft fra 1960 til 1975.

Som sædvanlig siden 1972 – hvis man skal gå ind på nogle enkelte emner – er det, der springer i øjnene, de forpligtelser – som vi har været modstandere af – som vi har påtaget os over for udlandet. Siden 1972 er den største udgiftsstigning Danmarks bidrag til EF. Det er nu på 2,3 mia kr. mod 1,5 mia kr. året før. Budgetredegørelsen for november 1976 havde på side 91 et skøn over EF-udgifterne på 1,6 mia kr. frem til 1981, men den har man altså ikke godkendt i Bruxelles, og det er jo dér, man bestemmer.